

faavidt man kunde anfæe det for forsvartigt af Hensyn til de forskjellige Forhold, at indskrænke Pensjonsberettigelsen for nye Embedsmænd. Det er vigtigt, at man stiller sig for Die at gjøre Alt, hvad man formaaer, for at den Pensjonsbyrde, der paahviler Landet — vi vide jo Alle, at vi foruden den extraordinaire Pensjonsbyrde have en meget betydelig ordinair Pensjonsbyrde — kan blive formindsket, og man hør derfor som sagt være opmærksom paa, at der ikke gives kongelig Udnævnelse, hvor man troer at turde foreslaae det. Dette er Tilfældet med endeel Embedsmænd, der ere opførte i nærværende Lovforslag under 3die Lønningsklasse. Vi have i Reglen i Udvalget troet, at de Embeder, der ikke vare af større Betydning, end at Lønnen var under 1,200 Rd., ikke burde have kongelig Udnævnelse, men at, for at kongelig Udnævnelse skulde gives, Lønnen maatte være mindst 1,200 Rd. Det er i Genhold dertil, at Udvalget foreslaaer, at endeel af de Embedsmænd under 3die Lønningsklasse, der lønnes med 1,200 Rd. eller derover, fremdeles skulle have kongelig Udnævnelse, men de andre ikke. Med Hensyn til den 4de Lønningsklasse har Udvalget meent, at det af Hensyn til den lavere Løn, der i det Hele kan tilstaaes disse Embedsmænd, ikke vel kunde forsvares nu at tage Pensjonsretten fra de Embedsmænd i denne Klasse, der hidtil have havt den. Hvis der var Tale om at ordne dette Forhold nu, vilde Udvalget ikke have kunnet gaae ind paa at give disse Mænd kongelig Udnævnelse; men da der er et Antal af dem, der hidtil har havt denne Ret, har Udvalget ikke troet at burde gribe ind i deres Stilling, fordi vi have maattet anerkjende, at det er en anstrængende Tjeneste, disse Folk have, at den Løn, man kan give dem derfor, i det Hele er faare lav og ringe, og at man, naar der ikke var andre Hensyn, og da navnlig Hensynet til Statens finantzielle Kræfter, i det Hele maatte føle sig opfordret til at give dem en noget høiere Løn, men at man i ethvert Fald ikke skal gaae til at nægte

kongelig Udnævnelse for et vist Antal af disse Embedsmænd. Derfor er Udvalget kommet til det Forslag, at en Trediedeel af dem skal have kongelig Udnævnelse. Der er stillet et Forslag, som er blevet nødvendigt, naar Udvalgets Forslag om, at en Deel af 3die Lønningsklassens Embedsmænd ikke skal have kongelig Udnævnelse, vedtages. Dette Forslag gaaer ud paa, at en Mand, der har staaet i den lavere Lønningsklasse og der faaet Pensjonsret, ikke skulde tabe denne, naar han rykkede op i 3die Lønningsklasse til en Post, hvormed der ikke var forbundet kongelig Udnævnelse. Vedkommende vilde maastee ellers snarere tabe end vinde ved en saadan Dyrkning, og Udvalget har derfor fundet det rigtigt at forbeholde ham den Pensjonsret, han allerede har erhvervet i den lavere Lønningsklasse, naar han saaledes rykker op til en Post i den høiere Klasse, hvormed Pensjonsberettigelse ikke er forbunden. — Ved § 2. finder jeg kun Anledning til at gjøre nogle faa Bemærkninger, først med Hensyn til Alderstillaeg for 3die Lønningsklasse. Den Regel, man har fulgt ved Bestemmelsen af Alderstillaeg, hvor Alderstillaeg bestemmes efter Aldersgrad, Alderstjeneste, er gjerne, at $\frac{1}{3}$ af de Paagjældende faae Alderstillaeg. Der er imidlertid i Lovudkastet en Undtagelse for 3die Lønningsklasse; thi efter hvad der er foreslaaget, vil det blive endeel over $\frac{1}{3}$. Udvalget har ikke kunnet finde nogen Grund til i dette enkelte Tilfælde at gaae ud over den Regel, som Regjeringen ellers har fulgt, nemlig at give Alderstillaeg til $\frac{1}{3}$ af samtlige Embedsmænd i enhver Branche. Derfor har Udvalget — som de Herrer ville see — foreslaaet for 3die Lønningsklassens Vedkommende, medens der ifølge Lovforslaget skal tilstaaes de 5 Ældste hver 400 Rd., de 10 Næstældste hver 300 Rd. og de 20 umiddelbart derefter Følgende hver 200 Rd., at der istedetfor 20 sættes 15. Naar Udvalgets Forslag vedtages, vil det dog blive over $\frac{1}{3}$ af de Paagjældende, der faaer Alderstillaeg, saa at man endda har stillet denne